

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.H.**, zastoupeného *JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem ve sdružení Faltýnová, Faltýn & partneři, advokátní kancelář, se sídlem nám. Míru 143, Domažlice*, proti **žalovanému: Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem ul. Ant. Uxy 11, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 09.07.2010, čj. 4201-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4416-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4665-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4414-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4581-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4580-2/2010-160100-21, ze dne 09.08.2010, čj. 4583-2/2010-160100-21, ze dne 09.08.2010, čj. 4582-2/2010-160100-21, ze dne 09.08.2010, čj. 4412-2/2010-160100-21, ze dne 09.08.2010, čj. 4415-2/2010-160100-21, ze dne 26.08.2010, čj. 4666-3/2010-160100-21 a ze dne 27.08.2010, čj. 4667-3/2010-160100-21.

t a k t o :

I. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.07.2010, čj. 4201-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.07.2010, čj. 4416-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

III. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.07.2010, čj. 4665-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

IV. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.07.2010, čj. 4414-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.07.2010, čj. 4581-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

VI. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.07.2010, čj. 4580-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

VII. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.08.2010, čj. 4583-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

VIII. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.08.2010, čj. 4582-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

IX. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.08.2010, čj. 4412-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

X. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.08.2010, čj. 4415-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

XI. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 26.08.2010, čj. 4666-3/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

XII. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 27.08.2010, čj. 4667-3/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

XIII. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9.380,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Václava Faltýna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou soudu osobně dne 16.9.2010 se žalobce domáhal zrušení 12 rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jde tu o tato rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň: ze dne 09.07.2010, čj. 4201-2/2010-160100-21 [= **I.**], ze dne 09.07.2010, čj. 4416-2/2010-160100-21 [= **II.**], ze dne 09.07.2010, čj. 4665-2/2010-160100-21 [= **III.**], ze dne 09.07.2010, čj. 4414-2/2010-160100-21 [= **IV.**], ze dne 09.07.2010, čj. 4581-2/2010-160100-21 [= **V.**], ze dne 09.07.2010, čj. 4580-2/2010-160100-21 [= **VI.**], ze dne 09.08.2010, čj. 4583-2/2010-160100-21 [= **VII.**], ze dne 09.08.2010, čj. 4582-2/2010-160100-21 [= **VIII.**], ze dne 09.08.2010, čj. 4412-2/2010-160100-21 [= **IX.**], ze dne 09.08.2010, čj. 4415-2/2010-160100-21 [= **X.**], ze dne 26.08.2010, čj. 4666-3/2010-160100-21 [= **XI.**] a ze dne 27.08.2010, čj. 4667-3/2010-160100-21 [= **XII.**].

Napadenými rozhodnutími Celní ředitelství Plzeň zamítlo odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům č. 9065200004, č. 9065200005, č. 9065200007, č. 9065200010, č. 9065200017, č. 9065200022, č. 9065200003, č. 9065200015, č. 9065200008,

č. 9065200006, č. 9065200014 a č. 9065200060, jimiž Celní úřad Plzeň žalobci jako dovozci dodatečně vyměřil podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu clo z dvanácti dovezených osobních automobilů, propuštěných do režimu volného oběhu.

Mezi celní předpisy Evropských Společenství náleží zejména Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále též jen „*celní kodex*“).

Podle čl. 20 odst. 3 písm. d) celního kodexu Celní sazebník Evropských společenství obsahuje preferenční sazební opatření obsažená v dohodách, které Společenství uzavřelo s některými zeměmi nebo s některými skupinami zemí a které upravují poskytování preferenčního sazebního zacházení.

Celní kodex je proveden Nařízením Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále též jen „*prováděcí nařízení k celnímu kodexu*“).

EHS a Švýcarsko uzavřely Dohodu mezi Evropským hospodářským společenstvím a Švýcarskou konfederací (dále též jen „*Dohoda*“). Dohoda byla podepsána dne 22.7.1972 a vstoupila v platnost dnem 1.1.1973. Dohoda byla publikována v Úředním věstníku Evropských společenství L, rok 1972, částka 300, str. 189 a násl. V českém jazyce byl text Dohody publikován ve zvláštním vydání Úředního věstníku Evropské unie, částka 11, svazek 11, str. 105 a násl. [CELEX 21972A0722(3)].

Ve smyslu čl. 11 Dohody pravidla původu stanoví Protokol č. 3 o definici pojmu „původní produkty“ a o metodách správní spolupráce (dále též jen „*Protokol č. 3*“). Pro přezkoumávanou věc rozhodné znění Protokolu č. 3 bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie L, rok 2006, částka 45, str. 3 a násl.

Právní vztahy v oblasti celnictví jsou upraveny zákonem č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*celní zákon*“).

Podle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona nestanovil-li tento nebo zvláštní zákon jinak, platil v době od 1.1.2003 do 31.12.2010 pro řízení před celními orgány v jiných věcech, než ve věcech uvedených v písm. a) a b), zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*daňový řád*“ nebo „*daň. ř.*“).

Ze správních spisů soud zjistil, že Celní úřad Plzeň rozhodnutími vydanými na tiskopisu JSD žalobci do režimu volného oběhu propustil **I.** dne 7.6.2007 osobní automobil FORD (D) FOCUS 1.8 16V, VIN č. WFO NXX GCD NXY7 7375 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0530626 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu], **II.** dne 9.5.2007 osobní automobil VW GOLF, VIN č. WVW ZZZ IJZ XD38 5778 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0367994 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu], **III.** dne 3.7.2007 osobní automobil RENAULT MEGANE SCENIC II, VIN č. VF1 JM0 J0H 298 155 94 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0530646 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu],

IV. dne 9.7.2007 osobní automobil OPEL ASTRA G 16 CVAN, VIN č. W0L0TGF35X2062846 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0530645 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu], **V.** dne 10.9.2007 osobní automobil OPEL ZAFIRA A 18, VIN č. W0L 0TG F75 Y21 361 19 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0530677 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu], **VI.** dne 21.9.2007 osobní automobil RENAULT MEGANE SCENIC 1.6, VIN č. VF1 JA0 B05 242 935 33 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0515786 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu], **VII.** dne 11.7.2007 osobní automobil OPEL ZAFIRA A 18, VIN č. W0L0TGF75Y2149534 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0530650 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu], **VIII.** dne 8.8.2007 osobní automobil OPEL ASTRA G 16, VIN č. W0L 0TG F48 X503 5731 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0530588 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu], **IX.** dne 1.8.2007 osobní automobil FORD (D) FOCUS 1.6 16V, VIN č. WF0 NXX GCD NXY 76 525 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0530750 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu], **X.** dne 9.5.2007 osobní automobil FORD FOCUS 1.6 16V, VIN č. WF0 AXX GCD AXM 458 32 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0367931 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu], **XI.** dne 1.8.2007 osobní automobil RENAULT MEGANE SCENIC II, VIN č. VF1 JM0 J0H 295 067 05 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0530746 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu] a **XII.** dne 7.5.2007 osobní automobil CITROEN PICASSO 1.8I 16V, VIN č. VF7 CH6 FZC 389 723 66 [k tomu bylo předloženo průvodní osvědčení EUR.1 č. P 0367928 a dále faktura od prodávajícího a technický průkaz k vozidlu].

V rámci následné verifikace důkazů původu – dokladů EUR.1 švýcarské celní orgány sdělily, že v případech **I.** a **VII.** vývozce zmíněný v osvědčeních č. P 0530626 a č. P 0530650 nebyl na uvedené adrese nalezen (dosažen), a proto postverifikační řízení nemohla být provedena, v případě **II.** osvědčení č. P 0367994 vývozce neprokázal původ předmětného zboží a celní orgány informoval, že předmětnou fakturu sice vyhotovil, ale prohlášení o původu zboží ve formě razítka nikoliv, a v případech **III.**, **IV.**, **V.**, **VI.**, **VIII.**, **IX.**, **X.**, **XI.** a **XII.** vývozce celní orgány informoval, že osvědčení č. P 0530646, č. P 0530645, č. P 0530677, č. P 0515786, č. P 0530588, č. P 0530750, č. P 0367931, č. P 0530746 a č. P 0367928 nevystavil ani je nepodepsal. Z těchto důvodů žádný z předmětných osobních automobilů nelze pokládat za původní v Evropské unii ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3.

Na základě těchto výsledků verifikačního řízení osvědčení o původu zboží zahájil Celní úřad Plzeň dvanáct řízení o vyměření cla z předmětných osobních automobilů, propuštěných do volného oběhu. V oznámení o jejich zahájení poučil žalobce jako deklaranta o možnosti vyjádřit se ke skutečnostem vedoucím k doměření cla a též o možnosti předkládat důkazy vyvracející výsledek verifikačního řízení.

V řízení před celním úřadem žalobce jako dovozce doložil jako důkaz **I.** prohlášení společnosti Ford Motor Company (Schweizerland) SA ze dne 16.10.2009, obsahující tvrzení, že automobil Ford (D) Focus 1.8 16V, VIN č. WFO NXX GCD NXY7 7375, byl vyroben v Německu, prostřednictvím této společnosti byl dovezen do Švýcarska a má platné

prohlášení na faktuře ze dne 25.6.1999, **II.** prohlášení společnosti Amag Automobil- und Motoren AG ze dne 19.10.2009, obsahující tvrzení, že automobil VW Golf, VIN č. WVW ZZZ IJZ XD38 5778, byl vyroben na Slovensku, prostřednictvím této společnosti byl dovezen do Švýcarska a přísluší mu původ Společenství, **III.** prohlášení společnosti Renault Suisse SA Service Homologation ze dne 21.10.2009, obsahující tvrzení, že automobil Renault Megane Scenic II, VIN č. VF1 JM0 J0H 298 155 94, byl vyroben ve Francii, prostřednictvím této společnosti byl jako preferenčně zvýhodněné obchodní zboží dovezen do Švýcarska, kde byl následně prodán, **IV.** prohlášení společnosti General Motors Suisse SA ze dne 10.12.2009, obsahující tvrzení, že automobil Opel Astra, VIN č. W0L0TGF35X2062846, byl vyroben v Německu, prostřednictvím této společnosti byl dovezen do Švýcarska a přísluší mu původ Společenství, **V.** prohlášení společnosti General Motors Suisse SA ze dne 10.12.2009, obsahující tvrzení, že automobil Opel Zafira A 18, VIN č. W0L 0TG F75 Y21 361 19, byl vyroben v Německu, prostřednictvím této společnosti byl dovezen do Švýcarska a přísluší mu původ Společenství, **VI.** prohlášení společnosti Renault Suisse SA ze dne 21.10.2009, obsahující tvrzení, že automobil Renault Megane Scenic 1.6, VIN č. VF1 JA0 B05 242 935 33, byl vyroben ve Francii, prostřednictvím této společnosti byl jako preferenčně zvýhodněné zboží dovezen do Švýcarska, kde byl následně prodán, **VII.** prohlášení společnosti General Motors Suisse SA ze dne 10.12.2009, obsahující tvrzení, že automobil OPEL ZAFIRA A 18, VIN č. W0L0TGF75Y2149534, byl vyroben v Německu, prostřednictvím této společnosti byl v roce 2000 dovezen do Švýcarska a přísluší mu původ Společenství, **VIII.** prohlášení společnosti General Motors Suisse SA ze dne 10.12.2009, obsahující tvrzení, že automobil Opel Astra G 16, VIN č. W0L 0TG F48 X503 5731, byl vyroben v Belgii, prostřednictvím této společnosti byl dovezen do Švýcarska a přísluší mu původ Společenství, **IX** prohlášení společnosti Ford Motor Company (Schweiz) SA ze dne 16.10.2009, obsahující tvrzení, že automobil Ford Focus 1.6 16V, VIN č. WF0 NXX GCD NXY 76 525, byl vyroben v Německu, prostřednictvím této společnosti byl dovezen do Švýcarska a má platné prohlášení na faktuře ze dne 23.6.1999, **X.** prohlášení společnosti Ford Motor Company (Schweiz) SA ze dne 16.10.2009, obsahující tvrzení, že automobil Ford Focus 1.8 16V, VIN č. WF0 AXX GCD AXM 458 32, byl vyroben v Německu, prostřednictvím této společnosti byl dovezen do Švýcarska a má platné prohlášení na faktuře ze dne 22.11.1999, a **XI.** prohlášení společnosti Renault Suisse SA ze dne 21.10.2009, obsahující tvrzení, že automobil Renault Megane Scenic II, VIN č. VF1 JM0 J0H 295 067 05, byl vyroben ve Francii a prostřednictvím této společnosti byl dovezen jako preferenčně zvýhodněné obchodní zboží do Švýcarska, kde byl prodán.

V odůvodnění dodatečných platebních výměrů č. 9065200004, č. 9065200005, č. 9065200007, č. 9065200010, č. 9065200017, č. 9065200022, č. 9065200003, č. 9065200015, č. 9065200008, č. 9065200006 a č. 9065200014 [= **I.** až **XI.**] Celní úřad Plzeň uvedl, že jak je již z obsahu každého z těchto prohlášení patrné, jedná se o potvrzení faktu, kde bylo uvedené zboží vyrobeno, nikoliv o potvrzení s prohlášením o preferenčním původu zboží, tak jak je celními předpisy preferenční původ definován a zejména se nejedná o některý ze způsobů prokázání preferenčního původu zboží, který celní předpisy umožňují. Tudíž toto prohlášení nelze označit ani jako prohlášení vývozce ve smyslu Dohody mezi Evropským společenstvím a Švýcarskem. Celní úřad zastává názor, že tento doklad nelze uznat jako důkaz vyvracející výsledek následné verifikace průvodního osvědčení EUR.1. Požadavky pro výrobky původní ve Společenství, aby měly nárok na uplatnění výhod (preferenční celní sazby) podle dohody

jsou stanoveny v čl. 16 Protokolu č. 3 této dohody, jež se týká definice pojmu „původní výrobky“ a metod administrativní spolupráce. Tímto požadavkem je předložení průvodního osvědčení EUR.1 nebo prohlášení vývozce na faktuře. Původně předložené průvodní osvědčení EUR.1 však bylo ve svém odstavci 14 švýcarskými celními orgány zneplatněno a jiné průvodní osvědčení, na jehož podkladě by bylo možno přiznat preferenční celní sazbu předloženo nebylo. Proto nelze dle názoru celního úřadu přiznat pro výše uvedené zboží preferenční sazbu cla.

V odůvodnění dodatečného platebního výměru č. 9065200060 [= **XII.**] Celní úřad Plzeň uvedl, že nebyl předložen žádný důkaz, jenž by vyvracel výsledek verifikačního řízení.

V každém z odvolání proti dodatečným platebním výměrům [= **I.** až **XII.**] žalobce namítal, že se celní úřad vůbec nezabýval tím, zda v dotčeném případě nedošlo ke splnění podmínek stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, pro které dodatečné vyměření (*zaúčtování*) cla provést nelze. Podle odvolatele je tu splněna podmínka stanovená v čl. 220 odst. 2 písm. b) pododstavec první celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (*vyměření*) cla podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu, jelikož dodatečně vyměřená částka cla nebyla dříve zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace, kterou nemohl odvolatel rozumným způsobem zjistit. V čl. 220 odst. 2 písm. b) pododstavci druhém je totiž stanoveno, že pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit. Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea třetí celního kodexu by vydání nesprávného osvědčení o původu nebylo chybou ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace pouze v případě, kdyby bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem. Splněny jsou také zbývající podmínky stanovené v čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (*vyměření*) cla, když, jak vyplývá ze spisu, odvolatel v rámci dovozu předmětného zboží dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení a současně jednal v dobré víře, neboť jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. O pravosti a správnosti údajů uvedených v příslušném průvodním osvědčení neměl odvolatel jediného důvodu pochybovat, když je vystavily (*potvrdily*) celní orgány Švýcarské konfederace a když současně od prodávajícího obdržel také fakturu a technický průkaz k vozidlu vydaný ve Švýcarské konfederaci. Jak z těchto dokladů, tak zejména z výrobního čísla vozu byla zřejmá země produkce a skutečnost, že vozidla předmětné značky byla vždy produkována pouze v EU, byla skutečností obecně známou, tedy známou i odvolateli.

V odvoláních proti dodatečným platebním výměrům č. 9065200004, č. 9065200005, č. 9065200007, č. 9065200010, č. 9065200017, č. 9065200022, č. 9065200003, č. 9065200015, č. 9065200008, č. 9065200006 a č. 9065200014 [= **I.** až **XI.**] žalobce rovněž namítal, že i kdyby se důkazní břemeno ohledně prokázání správnosti popisu skutečností podaného vývozcem ohledně původu zboží přesunulo na odvolatele, ten v daném ohledu z opatrnosti již v rámci dovyměřovacího řízení prokázal, že popis skutečností podaný vývozcem ohledně původu vozidla je správný, když celnímu úřadu předložil potvrzení od výhradního dovozce vozidel do Švýcarska, což celní úřad sám přiznává, ale nepřikládá tomuto faktu význam, který ve skutečnosti má. Odvolatel potvrzení nepředkládal jako důkaz o

původu zboží ve smyslu Protokolu č. 3, jak uvažuje celní úřad, ale jako důkaz správnosti popisu skutečností podaného vývozcem, kdy smyslem je prokázat splnění podmínek stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu pro dodatečné nezaúčtování cla.

V řízeních o odvoláních proti dodatečným platebním výměrům č. 9065200014 a č. 9065200060 [= *XI.* a *XII.*] byl před celním ředitelstvím k objasnění okolností vývozu zboží ze Švýcarska k ústnímu jednání předvolán žalobce a jako svědek byl vyslechnut Z.B.

V žalobě žalobce namítá, že nezákonnost napadených rozhodnutí i jim předcházejících dodatečných platebních výměrů spatřuje žalobce právě v tom, že Celní úřad Plzeň při svém rozhodování vůbec nezohlednil ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a žalovaný se následně k námitkám žalobce těmito ustanoveními sice formálně zabýval, ale aplikoval je nesprávně či přinejmenším nesprávně vyhodnotil skutkový stav a zejména v důsledku toho došel k nesprávnému a neodůvodněnému závěru, že nejsou splněny podmínky pro dodatečné nezaúčtování dovozního cla z důvodů uvedených v citovaném ustanovení celního kodexu.

Žalobce v žalobě dále namítá, že švýcarské celní orgány neuvádějí, že by osvědčení o původu zboží nepotvrdily a nepředaly vývozci. Tedy nepopírají pravost osvědčení předložených žalobcem celním orgánům v České republice při propouštění zboží do volného oběhu. Tyto skutečnosti svědčí o tom, že je splněna podmínka stanovená čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (*vyměření*) cla podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu, jelikož částky cla, o kterých žalovaný a Celní úřad Plzeň tvrdí, že jsou dlužny ze zákona a které dodatečně vyměřily, nebyly dříve zaúčtovány právě následkem chyb ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace, které nemohl žalobce rozumným způsobem zjistit. Při propouštění zboží do volného oběhu totiž nebylo clo vyměřeno a vybráno v důsledku preferenčního zacházení, pro které byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, konkrétně s celními orgány Švýcarské konfederace, přičemž příslušná osvědčení o původu zboží, potvrzená celními orgány Švýcarské konfederace, se dodatečně ukázala jako nesprávná. V takovém případě se podle čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá celního kodexu považuje vydání průvodního osvědčení celními orgány Švýcarské konfederace za chybu, kterou nebylo možné ze strany žalobce rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Argumentuje-li žalovaný tím, že se celní orgány Švýcarské konfederace žádné chyby nedopustily, když chyba nevznikla v důsledku jejich aktivního jednání, pak tato argumentace na dotčené případy nedopadá, neboť v dotčených případech byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země a platí zde zvláštní pravidlo stanovené v pododstavci druhém čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, v platném znění. Tvrdí-li žalovaný, že není povinností celních orgánů Švýcarské konfederace zjišťovat a kontrolovat údaje při potvrzování osvědčení o původu zboží a že žalobce nese určitá rizika, pak žalobce oponuje, že žalovaný zjevně opomíjí ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá celního kodexu, jímž je explicitně sděleno, co se považuje za chybu pro účely aplikace ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu. Jsou-li napadená rozhodnutí celních orgánů založena na skutečnosti, že se celní orgány Švýcarské konfederace žádné chyby nedopustily, jelikož není jejich povinností při potvrzování osvědčení o původu zboží podrobně zjišťovat a kontrolovat v něm uvedené údaje, jsou taková rozhodnutí nezákonná.

V žalobě žalobce dále konstatuje, že nezpochybňoval a ani nezpochybňuje fakt, že s ohledem na vyjádření se celních orgánů Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení již neexistuje důkaz o původu zboží, na jehož základě by bylo možné dodatečně přiznat preferenční sazební zacházení. Na druhou stranu ale od počátku tvrdí a namítá, že jen takováto skutečnost nemůže být podle platného práva vždy a bez dalšího legálním důvodem pro dodatečné zaúčtování (*vyměření*) cla, a to zejména s odkazem na ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Právě v tom spočívala podstata námitek žalobce v podaných odvoláních a tyto námitky uplatňuje žalobce také jako námitky žalobní. S ohledem ke shora uvedenému míří zcela mimo podstatu odvolacích a nyní i žalobních důvodů jakékoliv úvahy učiněné žalovaným v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí v tom směru, že žalobce musí prokázat původ zboží, chce-li dosáhnout preferenčního sazebního zacházení, a v tomto smyslu nese určitá rizika. V posuzovaných případech totiž nejde o to, že by žalobce žádal o přiznání preference. To se stalo při propouštění zboží do volného oběhu, kdy žalobce předložil osvědčení o původu zboží, o jejichž pravosti neměl jediného důvodu pochybovat a preferenční sazební zacházení bylo na základě předložených osvědčení o původu bez problémů přiznáno. Nyní jde o to, že se celní orgány snaží dodatečně vyměřit clo a nechtějí pochopit a respektovat fakt, že v tomto směru jsou omezeny ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, kdy podmínky tam stanovené pro dodatečné nezaúčtování cla jsou v dotčených případech nepochybně dány. V posuzovaných případech jsou splněny také všechny zbývající podmínky stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (*vyměření*) cla, když žalobce v rámci dovozu zboží v jednotlivých případech dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení a současně jednal v dobré víře, neboť jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení [Čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea čtvrtá celního kodexu]. Svědčí o tom obsah spisů vedených k celním řízením, v nichž je založeno vždy příslušné průvodní osvědčení, které celním orgánům v České republice předložil poté, co je obdržel od prodávajícího (*vývozce*) a o jehož pravosti neměl jediného důvodu pochybovat ne proto, že je celní orgány v České republice akceptovaly, ale proto, že je vystavily (*potvrdily*) celní orgány Švýcarské konfederace, které tuto skutečnost nepopírají ani jinak nezpochybňují, a když současně od prodávajícího obdržel vždy také potvrzení o prodeji a technický průkaz k tomu kterému vozidlu vydaný ve Švýcarské konfederaci a ověřil si vždy podle výrobního čísla, že vozidlo bylo vyprodukováno v EU. Veškeré tyto doklady, včetně dokladů o celním odbavení předmětného zboží ve Švýcarsku do režimu tranzit s místem určení v České republice a údaje o zemi produkce vozidla předložil žalobce celním orgánům v rámci celních řízení o propuštění zboží do volného oběhu. Obsah těchto podkladů svědčí o tom, co je nakonec i obecně známo, tedy že předmětné zboží je původním výrobkem v EU ve smyslu Protokolu č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem a jako takové podléhá preferenčnímu zacházení při dovozu ze Švýcarska do České republiky. Žalobce neměl tedy skutečně jediného důvodu pro pochybnosti stran pravosti a správnosti osvědčení o původu zboží, která předložil celním orgánům v České republice.

Žalobce v žalobě dále namítá, že vydání osvědčení o původu zboží (*EUR 1*) celními orgány Švýcarské konfederace na základě údajů předložených vývozcem nelze samo o sobě bez dalšího považovat za potvrzení založené na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, jak se mylně domnívá žalovaný, neboť fakt, že se jedná o opravdu nesprávný

popis skutečností, musí být řádně prokázán, a to nikoliv při vydávání průvodních osvědčení, jak se opět mylně domnívá žalovaný, ale právě až v rámci verifikace či v řízení o dodatečném vyměření cla. V dané souvislosti odkazuje žalobce na rozsudek Soudního dvora z 9.3.2006 zn. C-293/04, podle kterého důkazní břemeno k prokázání toho, že je průvodní osvědčení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, tíží právě a jen celní orgány, přičemž ze strany Celního úřadu Plzeň nebylo nic podobného tvrzeno ani prokazováno a nic nového v daném ohledu nepřinesl ani žalovaný v odvolacích řízeních. Výňatek z judikátu C-293/04 je žalovaným vytržen z kontextu. V citovaném rozsudku je tato pasáž zasazena do části týkající se případu obrácení důkazního břemena, k čemuž v dotčených případech rozhodně nedošlo. Navíc pro případ obrácení důkazního břemene ohledně skutečnosti, že potvrzení o původu byla založena na správném popisu skutečností podaném ze strany vývozce, žalobce z opatrnosti již v rámci vyměřovacích a odvolacích řízení reagoval, tvrdil skutečnosti prokazující správnost informací poskytnutých vývozcem ohledně původu posuzovaného zboží za účelem potvrzení osvědčení o původu a předložil a navrhl v tomto ohledu řadu důkazů (*viz např. technický průkaz, obchodní doklady, potvrzení od výhradních dovozců předmětných vozidel do Švýcarska*), na což ovšem žalovaný nijak nereagoval a tvrzení a důkazní návrhy žalobce v daném ohledu zcela ignoroval. Žalovaný tedy evidentně procesně zásadním způsobem pochybil, což mělo vliv na správnost rozhodnutí o věci samé a navíc se v odůvodnění napadených rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími důvody, jak mu ukládá podpůrně používaný daňový řád v § 50 odst. 7 věta druhá, tedy opět podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, což mohlo mít a také mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalobce v žalobě dále na podporu správnosti svých námitek ohledně splnění podmínek pro dodatečné nezaúčtování cla a za účelem prokázání nesprávnosti názoru žalovaného v daném ohledu v rozhodnutích poř. č. 1 až 10 poukazuje na názory žalovaného uplatněné v rozhodnutích poř. č. 11 a 12, která žalovaný vydával jako poslední z dvanácti napadených. Při jejich vydávání se žalovaný skutečně zabýval podstatou námitek uplatněných v odvolacích řízeních, přičemž dospěl k závěru, že pro dodatečné nezaúčtování cla ve smyslu ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu jsou splněny veškeré podmínky, kromě jediné, a to podmínky jednání žalobce v dobré víře, když právě jen pro nesplnění této jediné podmínky odvolání zamítl. Podle názoru žalobce je i podmínka dobré víry splněna. Svými názory, uplatněnými v rozhodnutích poř. č. 11 a 12, žalovaný vlastně sám popírá to, na čem postavil zamítnutí odvolání v rozhodnutích poř. č. 1 až 10. Již jen z tohoto důvodu jsou napadená rozhodnutí poř. č. 1 až 10 zjevně nezákonná, nehledě na nerovnost v přístupu k jednotlivým případům, která taktéž sama o sobě zakládá nezákonnost všech napadených rozhodnutí žalovaného. Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea čtvrtá celního kodexu se může osoba povinná zaplatit clo odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Žalobce zásadně odmítá argumentaci žalovaného ohledně údajného nedostatku náležité péče ze strany žalobce, neboť tato jde mimo smysl a význam pojmu náležitá péče, jak je tento pojem užit ve čtvrtém pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Pokud by byla náležitá péče posuzována tak, jak ji posuzuje žalovaný, jednalo by se o podmínku nemožnou, tedy nikdo by se nikdy na dobrou víru nemohl odvolat, neboť by po něm bylo požadováno to, co objektivně není v jeho možnostech. V dané souvislosti žalobce pro úplnost připomíná fakt patrný i ze spisové dokumentace, tedy že si již v době realizace příslušných

obchodních operací ověřoval jak u vývozce, tak podle VIN, zda zboží splňuje podmínky pro přiznání preferenčního zacházení, tedy že bylo vyrobeno v EU, neboť jinak by zboží od vývozce nenakoupil, samotný vývozce před žalobcem vyplněné osvědčení podepisoval a prostřednictvím svého zástupce kontroloval i to, že osvědčení o původu vystavené a podepsané vývozcem potvrzují celní orgány Švýcarské konfederace, které by nepotvrdily osvědčení, pokud by měly jen sebemenší pochybnost, že zboží nesplňuje preferenční podmínky. Žalobce tedy učinil ještě daleko více, než co je po něm z hlediska celních předpisů požadováno, aby bylo možné jeho jednání posuzovat jako jednání s náležitou péčí. Konečně i dodatečně si žalobce ověřil od oficiálních dovozců vozidel do Švýcarska, že všechna vozidla skutečně splňují podmínky původu v EU a při jejich dovozu do Švýcarska byl původ prokázán, když tato potvrzení byla předložena celním orgánům k důkazu pro případ otočení důkazního břemene.

Nakonec se v žalobě uplatňuje ve vztahu k rozhodnutím poř. č. 1, 2 a 7 jako žalobní důvod fakt, že v případě rozhodnutí poř. č. 1, 2 a 7 vycházel žalovaný z toho, že důvodem, pro který celní orgány Švýcarské konfederace konstatovaly nesplnění požadavků kladených na pravost a správnost průvodních osvědčení, bylo údajné tvrzení vývozce, že osvědčení nevystavil a nepodepsal. Ve skutečnosti ovšem v těchto případech celní orgány Švýcarské konfederace sdělily, že vývozce nebyl na uvedené adrese nalezen (*rozhodnutí poř. č. 1 a 7*), nebo že vývozce nebyl schopen prokázat původ zboží (*rozhodnutí poř. č. 2*). Jestliže žalovaný vycházel při vydání dotčených tří rozhodnutí z nesprávných skutkových zjištění ohledně důvodů nepotvrzení pravosti a správnosti osvědčení o původu, pak jsou tato tři rozhodnutí již jen z tohoto důvodu nezákonná.

K těm důvodům žaloby, které byly posléze shledány důvodnými, se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že k námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval důkazy prokazujícími správnost popisu skutečností, na kterých byla založena příslušná průvodní osvědčení (viz zejména technické průkazy vozidel, obchodní doklady, příslušná potvrzení o původu vozidel vydaná oficiálními dovozci vozidel do Švýcarska) a nevyvodil odpovídající skutkové a právní názory, žalovaný uvedl, že tímto se odvolací orgán zabýval, ale vyhodnotil tyto jako nedostatečné pro prokázání původu vozidla – ve smyslu Protokolu č. 3. Tuto skutečnost žalobce stále nechce pochopit. Pro přiznání preference je nutné prokázat původ zboží, ovšem dle podmínek stanovených Protokolem, které jsou jasně stanoveny a nelze je nahradit dobrozdáním či potvrzeními prodejců či výrobců k tomuto neoprávněným (ve smyslu Protokolu č. 3). Dále je nutné opět zopakovat, že potvrzení o verifikaci, které je pro české celní orgány závazné, vydává švýcarská celní správa a tyto je třeba respektovat. Postup, který navrhuje žalobce, zcela popírá princip přidělování preferencí. Podmínky pro uplatnění preferencí jsou přesně stanoveny Protokolem č. 3, a pokud nejsou dodrženy, nelze preferenci uplatnit, tudíž je následně celními orgány doměřen celní dluh, který by byl vyměřen ihned při dovozu vozidla (pokud by preference nebyla uplatněna). Je také nutno zdůraznit, že při dovozu tisíce vozidel, čítá suma uplatněných preferencí velkou peněžní částku, která je jinak příjmem státního rozpočtu a rozpočtu Evropské unie, a i z tohoto důvodu je přidělování preferencí zatíženo přísnými podmínkami Protokolu č. 3, které nelze svévolně obcházet. Žalobce dále uvádí, že žalovaný dospěl k nesprávnému názoru, když odkázal žalobce ve věci prokazování správnosti popisu skutečností, na nichž jsou založena jednotlivá osvědčení o původu, při obrácení důkazního břemene na celní orgány země vývozu. Tento závěr žalobce

pramení patrně z nesprávné interpretace jinak v celku jasného obsahu odůvodnění. Žalovaný přirozeně hodnotil v jednotlivých případech žalobcem předložený důkaz - prohlášení o původu vozidel od autorizovaných osob - ve vztahu k uvedenému šetření předpokladů pro doměření cla z dovezeného zboží a tedy hodnocení podmínek pro takový postup dle příslušných ustanovení celního kodexu a stávající judikatury Soudního dvora EU. V tomto smyslu shledal tento listinný důkaz neprůkazným. Žalovaný dále v odůvodnění poznamenal, že předloženému potvrzení nelze upřít jistou relevanci ve vztahu k prokázání původu zboží (kterou však nelze předjímat). Jak bylo však uvedeno výše, co do prokázání původu zboží je tuzemský celní úřad vázán závěry verifikačního řízení, a tedy potvrzení obdobného obsahu mohou být uplatněna normou předvídaným subjektem u toho celního úřadu, který původ zboží pro potřeby preferenčního zacházení ověřuje a vydává průvodní osvědčení na konkrétní zboží v zemi vývozu. Skutečnosti, které je žalobce, jako osoba povinná zaplatit clo, za daného stavu prokazovat, tedy že osvědčení je založeno na správném popisu skutečností, tyto podklady nedokazují.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Mezi účastníky řízení je spor zejména o interpretaci ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Čl. 220 odst. 2 [písm. b)] celního kodexu ve znění relevantním pro přezkoumávané věci zní:

S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaiúčtování neprovede, pokud
(...)

b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaiúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce.

Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.
(...)

Ohledně výkladu tohoto ustanovení došel Nejvyšší správní soud především k těmto závěrům: „I. Jestliže následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit důkaz, že osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností. II. Nedbalost výlučně na straně vývozce zahrnuje i situace, kdy je vývozce nekontaktní nebo není schopen na žádost celních orgánů země vývozu předložit doklady, jež je povinen uchovávat.“ [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.7.2011, čj. 1 Afs 42/2011-209, publikovaný pod č. 2492/2012 Sb. NSS].

V tomto rozsudku se řeší případy v podstatě identické s věcmi právě přezkoumávanými.

V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval problematikou následné verifikace preferenčního původu zboží (III./A) a dodatečným nezaúčtováním cla podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (III./B).

V části III/A [Verifikace preferenčního původu zboží] rozsudku ze dne 20.7.2011, čj. 1 Afs 42/2011-209, Nejvyšší správní soud uvedl, že dodatečné ověřování dokladů o původu zboží (verifikaci) upravuje článek 33 Protokolu. Judikaturu Soudního dvora k procesu verifikace shrnula generální advokátka Trstenjak ve stanovisku k věci *C. A. S. SpA* následovně. *Podle ustálené judikatury je stanovení původu zboží založeno na rozdělení pravomocí mezi orgány státu vývozu a orgány státu dovozu v tom smyslu, že původ je stanovován orgány státu vývozu, přičemž kontrola správného fungování tohoto režimu je zajištěna díky spolupráci mezi dotýcnými správními orgány. Tento systém je odůvodněn skutečností, že orgány státu vývozu jsou pro přímé ověření skutečností podmiňujících původ nejpovolnější. Pro určení původu zboží má toto rozdělení pravomocí navíc tu výhodu, že vede k bezpečným a jednotným výsledkům, a tím zabraňuje odklonu obchodu a narušení hospodářské soutěže v obchodě. Takový systém může tudíž fungovat pouze tehdy, jestliže celní úřad dovozního státu uznává posouzení legálně provedená orgány vývozního státu. Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku *Les rapides Savoyards* a další, je v rámci mezinárodních dohod o volném obchodu – zavazujících Společenství vůči třetímu státu na základě vzájemných povinností – uznávání legálně vydaných rozhodnutí orgánů tohoto třetího státu celními úřady členského státu nutné také proto, aby Společenství mohlo od celních orgánů uvedeného státu vyžadovat dodržování rozhodnutí vydaných orgány členských států ohledně původu výrobků vyvezených do uvedeného státu ze Společenství. Je sice pravda, že celní orgány státu dovozu nejsou předložením osvědčení o preferenčním původu právně vázány, aby dovozci poskytly požadované preferenční zacházení. Jakmile však bylo osvědčení o preferenčním původu zboží formálně řádně vystaveno, je prima facie věcně správné. Proto předložením osvědčení o preferenčním původu zboží nastává přinejmenším závazný účinek v ohledu skutkovém, to znamená ohledně skutkových zjištění celního orgánu ve státě vývozu. Z toho vyplývá, že celní orgány dovozního státu nemohou podle ustanovení Dohody o přidružení odmítnout uplatnění preferenčního zacházení na výrobek dovezený s osvědčením řádně vydaným celními orgány vývozního státu. I v případě, že mají celní orgány dovozního státu důvodné pochybnosti, pokud jde o skutečný původ tohoto zboží, mohou pouze požádat celní orgány*

vývozního státu o kontrolu tohoto původu po propuštění zboží. Tento systém spolupráce a rozdělení úkolů celních orgánů, stanovený v uvedené dohodě, s sebou logicky nese, že pokud celní orgány vývozního státu mohly určit původ dotčeného zboží, jsou celní orgány dovozního státu také vázány závěry této kontroly po propuštění zboží. Pouze za zvláštních okolností, kdy celní orgány vývozního státu nejsou s to řádně provést kontrolu po propuštění zboží, mohou podle Soudního dvora celní orgány dovozního státu samy ověřit pravost a správnost sporného osvědčení EUR.1 s přihlédnutím k jiným důkazům původu dotčeného zboží (body 76 – 81 stanoviska). Zmiňovanou ustálenou judikaturu Soudního dvora respektuje též judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 7. 2. 2008, čj. 5 Afs 37/2007 - 49, publikovaném pod č. 1577/2008 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „[p]ravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu“. Ačkoliv se jednalo o případ, jenž se odehrál před vstupem České republiky do Evropských společenství, jednalo se o výklad obdobné situace a obdobné právní úpravy jako v projednávaném případě. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že české celní orgány byly vázány odvoláním (zneplatněním) průvodních osvědčení EUR.1 švýcarskými celními orgány a že tudíž tato osvědčení pozbyla svých účinků coby závazného důkazu o preferenčním původu dovážených automobilů.

V části III/B [Dodatečné nezaúčtování cla podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu] rozsudku ze dne 20.7.2011, čj. 1 Afs 42/2011-209, uvedl Nejvyšší správní soud, že relevantní judikaturu k čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu shrnul Soudní dvůr např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2007 ve věci C-173/06 *Agrover*, Sb. rozh. S. I-8783, body 30 – 33. Z ní vyplývá, že podle citovaného ustanovení příslušné orgány neprovedou dodatečné zaúčtování dovozního cla pouze tehdy, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (viz obdobně rozsudky ze dne 12. 7. 1989 ve věci 161/88 *Binder*, Recueil, s. 2415, body 15 a 16; ze dne 14. 5. 1996 ve věci C-153/94 a C-204/94 *Faroe Seafood a další*, Recueil, s. I-2465, bod 83; usnesení ze dne 9. 12. 1999 ve věci C-299/98 P *CPL Imperial 2 a Unifrigio v. Komise*, Recueil, s. I-8683, bod 22, jakož i ze dne 11. 10. 2001 ve věci C-30/00 *William Hinton & Sons*, Recueil, s. I-7511, body 68, 69, 71 a 72). Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (rozsudek ze dne 27. 6. 1991 ve věci C-348/89 *Mecanarte*, Recueil, s. I-3277, bod 12). Tuto judikaturu plně převzal Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 30. 7. 2008, čj. 1 Afs 27/2008 - 97, publikovaný pod č. 1701/2008 Sb. NSS). V projednávaném případě není sporné naplnění druhé a třetí podmínky; předmětem rozepře však zůstává podmínka první. Z judikatury Soudního dvora k této podmínce vyplývá, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tak pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz obdobně

rozsudek *Mecanarte*, body 19 a 23). V žalobcově věci ovšem došlo k aplikaci druhého a třetího pododstavce citovaného ustanovení, jež naplnění první podmínky značně modifikují. Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že hypotéza druhého pododstavce byla ve všech řízeních vedených s žalobcem naplněna: švýcarské celní orgány totiž vydaly potvrzení (průvodní osvědčení EUR.1), která se později ukázala jako nesprávná. Chyba švýcarských celních orgánů tedy byla chybou, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo (žalobce) rozumným způsobem zjistit. Sporný tak zůstává výklad a aplikace třetího pododstavce citovaného ustanovení celního kodexu a otázka přenosu důkazního břemene. V této souvislosti je nutné odkázat na již výše citovaný rozsudek Soudního dvora ve věci *Beemsterboer*, v němž Soudní dvůr dovodil, že v souladu s tradičními pravidly rozdělení důkazního břemene přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, *initio*, celního kodexu, aby na podporu svého nároku předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno vinou nesprávného popisu skutečností vývozcem. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností tímto posledně uvedeným, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností (body 39 a 46 rozsudku). Pod nedbalost vývozce, jež má za následek přesun důkazního břemene, Soudní dvůr výslovně zařadil případ, kdy vývozce neuchová důkazní doklady navzdory povinnosti vyplývající z protokolu uchovat vhodné doklady dokazující původ dotčených výrobků alespoň po dobu tří let (bod 40 rozsudku; v projednávaném případě je tato povinnost vývozců stanovena v článku 29 odst. 1 Protokolu). K tomu Soudní dvůr zdůraznil, že Evropské společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců a že je věcí hospodářských subjektů, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla (body 41 a 43 rozsudku). Podle názoru Nejvyššího správního soudu výklad provedený Soudním dvorem v tomto rozsudku plně dopadá na projednávanou věc. Jsou proto splněny podmínky doktríny *acte éclairée*, pročez zdejší soud nepřistoupil k předložení další předběžné otázky Soudnímu dvoru. Pokud tedy dojde k odvolání průvodních osvědčení, mohou celní orgány země dovozu doměřit clo, pokud prokáží, že popis skutečností provedený vývozcem není správný. To mohou celní orgány země dovozu učinit např. tehdy, dospějí-li celní orgány země vývozu v rámci procesu verifikace, že příslušné zboží s deklarovaným preferenčním původem zboží ve skutečnosti nesplňuje některý z požadavků článku 2 – 14 Protokolu nebo některou z konkrétních podmínek uvedených v příloze II a III k tomuto Protokolu (např. nedodržení určitého výrobního postupu nebo překročení maximální procentuální hodnoty nepůvodních složek v konečném výrobku apod.). To ale předpokládá součinnost vývozce, který k takovým zjištěním poskytne celním orgánům země vývozu potřebné podklady demonstrativně uvedené v čl. 28 Protokolu, jež mohou být následně poskytnuty celním orgánům země dovozu k unesení jejich důkazního břemene, že popis skutečností podaných vývozcem nebyl správný. Jestliže však vývozce v rozporu s článkem 29 odst. 1 Protokolu tyto doklady nemá, nebo je poskytne jen v nedostatečné míře, takže celní orgán země vývozu nemůže ověřit preferenční původ zboží, dostává se celní orgán země dovozu nutně do důkazní nouze ohledně toho, zda vývozce podal správný popis skutečností. Ve stejné situaci se celní orgány země dovozu nachází bezpochyby i tehdy, je-li vývozce nekontaktní, neboť ani tehdy nemohou celní

orgány země vývozu ověřit preferenční původ zboží. Právě na tuto situaci míří výklad Soudního dvora poskytnutý v citovaném rozsudku *Beemsterboer*: jelikož důkazní nouze celních orgánů země dovozu je způsobena výlučně chováním vývozce v rozporu s Protokolem, přechází důkazní břemeno na osobu povinnou zaplatit clo.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále konstatoval, že je nepochybné, že v důsledku chování vývozce (nekontaktnost, neschopnost prokázat preferenční původ zboží) přešlo v projednávaném případě důkazní břemeno ve všech případech na žalobce. V případě průvodního osvědčení EUR.1 může oním popisem skutečností předloženým vývozcem, jehož správnost by měl žalobce prokazovat, být pouze to, že zboží má preferenční původ, neboť k ničemu jinému nemůže ani žádost o vydání průvodního osvědčení EUR.1 směřovat. Právě a jen tuto skutečnost musí žalobce prokázat, chce-li využít dobrodiní čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Je to logické: jestliže švýcarské celní orgány v rámci verifikačního řízení dospěly k závěru, že preferenční původ dovezeného zboží nelze prokázat, neboť vývozce nebyl schopen předložit příslušné doklady, je spravedlivé, aby možnost prokázat tento preferenční původ byla umožněna dovozci, kterému by jinak scházela jakákoliv obrana. Žalobce je tedy oprávněn v rámci řízení o doměření cla prokázat, že popis skutečností vývozcem byl správný, jinými slovy, že zboží svědčí preferenční původ.

V tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu byly řešeny případy skutkově i právně v podstatě identické s věcmi právě přezkoumávanými zdejším soudem. Nejvyšší správní soud tedy vymezil možnost obrany i pro žalobce jako dovozce ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 39/2010. Dovozece může prokazovat [toliko] správnost popisu skutečností předložených vývozcem (= to, že zboží má preferenční původ). Jaká tvrzení a zejména důkazy k tomu žalobce celním orgánům předložil, je patrné z předchozího textu. Jde teď tudíž o to, jakým způsobem se s těmito tvrzeními a hlavně důkazy vypořádal především žalovaný.

K tomu se v odůvodnění rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.07.2010, čj. 4201-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4416-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4665-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4414-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4581-2/2010-160100-21, a ze dne 09.07.2010, čj. 4580-2/2010-160100-21 [= **I.** až **VI.**], uvádí: „Jak je již z obsahu prohlášení [= potvrzení o původu zboží od producenta] patrné, jedná se o potvrzení faktu, kde bylo uvedené zboží vyrobeno, nikoliv o potvrzení s prohlášením o preferenčním původu zboží, tak jak je celními předpisy preferenční původ zboží definován a zejména se nejedná o některý ze způsobů prokázání preferenčního původu zboží, který celní předpisy umožňují. Požadavky pro výrobky původní ve Společenství, aby měly nárok na uplatnění výhod (preferenční sazby cla) podle dohody jsou stanoveny v čl. 16 Protokolu č. 3 této dohody, jež se týká definice pojmu „původní produkty“ a metod správní spolupráce. Tímto požadavkem je předložení platného průvodního osvědčení EUR.1 nebo prohlášení vývozce na faktuře.“.

V odůvodnění rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 09.08.2010, čj. 4583-2/2010-160100-21, ze dne 09.08.2010, čj. 4582-2/2010-160100-21, ze dne 09.08.2010, čj. 4412-2/2010-160100-21, a ze dne 09.08.2010, čj. 4415-2/2010-160100-21 [= **VII.** až **X.**], se k tomu konstatuje: „Odvolatelem předložené doklady nelze uznat jako důkaz vyvracející

výsledek následné verifikace předmětného průvodního osvědčení. Pro přiznání preferenčních výhod (preferenční sazby cla) pro výrobky původní ve Společenství, musí být splněny podmínky stanovené v čl. 16 Protokolu č. 3 Dohody mezi EHS a Švýcarskou konfederací, jež se týká definice pojmů „původní výrobky“ a metod administrativní spolupráce. Tímto požadavkem je předložení platného průvodního osvědčení EUR.1 nebo prohlášení vývozce na faktuře. Předmětné průvodní osvědčení však bylo ve svém odstavci 14 švýcarskými celními orgány zneplatněno a jiné průvodní osvědčení, na jehož podkladě by bylo možno přiznat preferenční sazbu cla, předloženo nebylo. Z uvedeného důvodu nelze přiznat pro předmětný automobil preferenční sazbu cla. Pouhý fakt či tvrzení, že předmětný automobil byl vyroben v EU, není důkazem o původu zboží ve smyslu Protokolu č. 3 Dohody mezi EHS a Švýcarskou konfederací, na jehož základě by bylo možné přiznat preferenční sazební opatření a nezakládá automaticky původ tohoto zboží v Evropské unii ve smyslu definice „původní výrobky“ dle uvedeného Protokolu č. 3, natož pak tvrzení, kde a jak odvolatel automobil získal a dovezl. Jelikož celní orgány nemají pochybnosti o způsobu získání či dovozu předmětného automobilu, celní úřad ani celní ředitelství za tímto účelem od odvolatele nevyžadovaly předložení dalších (eventuálních) důkazů. Důkazní prostředky, na které odvolatel odkazuje, tj. doklad o nabytí předmětného automobilu, doklady o celním odbavení, technický průkaz k předmětnému vozidlu, údaje o vozidle dle VIN, však nijak neosvědčují původ předmětného automobilu ve smyslu Protokolu č. 3 Dohody mezi EHS a Švýcarskou konfederací, a proto je celní ředitelství považuje za bezpředmětné, stejně tak jako je pro toto řízení bezpředmětné odvolatelem předložené potvrzení „o původu vozu v EU“, neboť z obsahu prohlášení je patrné, že se jedná o potvrzení skutečnosti o tom, kde byl předmětný automobil vyroben. Předložené „potvrzení“ (prohlášení) tedy nelze považovat za prohlášení vývozce ve smyslu Protokolu č. 3 Dohody mezi EHS a Švýcarskou konfederací. V daném případě tedy nemohla být předmětnému automobilu přiznána preferenční celní sazba, neboť nebylo předloženo platné průvodní osvědčení EUR.1 nebo prohlášení vývozce na faktuře, jak je stanoveno v čl. 16 Protokolu č. 3 Dohody mezi EHS a Švýcarskou konfederací, kde se hovoří o obecných požadavcích na přiznání preferenčních výhod při dovozu zboží do Společenství.“.

V odůvodnění rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 26.08.2010, čj. 4666-3/2010-160100-21, a ze dne 27.08.2010, čj. 4667-3/2010-160100-21 [= **XI.** a **XII.**], se – patrně i – k tomu uvádí: „Pro případ prokázání nesprávnosti popisu skutečností podaných vývozcem nebyly v řízení zjištěny takové důkazy, které by odůvodňovaly závěr o tom, že tento popis skutečností nesprávným byl, přičemž za daného skutkového stavu není odvolatel jako osoba povinná zaplatit clo povinen prokazovat opak.“.

Je-li dovozce oprávněn v rámci řízení o doměření cla oprávněn prokázat, že popis skutečností vývozcem byl správný, jinými slovy, že zboží svědčí preferenční původ, jsou samozřejmě celní orgány povinny se ve svých rozhodnutích náležitě vypořádat se všemi k tomu směřujícími tvrzeními a důkazy předloženými dovozcem.

V tomto ohledu došel senát Krajského soudu v Plzni k obdobnému závěru, k němuž dospěl již senát tohoto soudu, který rozhodoval ve věci sp. zn. 57Af 40/2010, a sice, že se žalovaný ani v jednom z napadených rozhodnutí dostatečně nevypořádal s žalobcem předloženými důkazy.

V Protokole č. 3 o definici pojmu „původní produkty“ a o metodách správní spolupráce k dohodě (2006/81/ES) je pojem „původní produkty“ definován v jeho hlavě II., tj. čl. 2 až 11. K tomu, aby konkrétní zboží mohlo být považováno za „původní produkt“ je nezbytné, aby splňovalo podmínky v hlavě II. Protokolu č. 3 stanovené. V čl. 28 Protokolu č. 3 je pak příkladmo uvedeno, kterými doklady je možné prokázat, že zboží může být považováno za produkt pocházející ze Společenství, Švýcarska nebo jedné z ostatních zemí uvedených v člancích 3 a 4 a že splňuje ostatní požadavky tohoto protokolu. Těmito doklady mohou být mimo jiné a) přímý důkaz o činnostech prováděných vývozcem nebo dodavatelem při získávání dotyčného zboží, který je obsažen například v jeho účtech nebo vnitřním účetnictví; b) doklady prokazující původ použitých materiálů, vydané nebo vyhotovené ve Společenství nebo Švýcarsku, pokud jsou takové doklady používány v souladu s vnitrostátním právem; c) doklady prokazující zpracování nebo opracování materiálů ve Společenství nebo Švýcarsku, vydané nebo vyhotovené ve Společenství nebo Švýcarsku, pokud jsou takové doklady používány v souladu s vnitrostátním právem; d) průvodní osvědčení EUR.1 nebo EUR-MED nebo prohlášení na faktuře nebo prohlášení na faktuře EUR-MED prokazující původ použitých materiálů, vydaná nebo vyhotovená ve Společenství nebo Švýcarsku v souladu s tímto protokolem nebo v jedné z ostatních zemí uvedených v člancích 3 a 4, v souladu s pravidly původu, která jsou shodná s pravidly stanovenými v tomto protokolu; e) vhodné doklady týkající se zpracování nebo opracování provedeného mimo Společenství nebo Švýcarsko uplatněním článku 12 prokazující, že požadavky uvedeného článku byly splněny.

Předložil-li žalobce ve správním řízení doklady k prokázání preferenčního původu zboží, bylo povinností žalovaného, se s těmito důkazy vypořádat. Byl tak povinen učinit z pohledu v předchozím odstavci zmíněných ustanovení Protokolu č. 3, resp. uvést, na základě jakých konkrétních skutkových i právních důvodů se domnívá, že důkazy žalobcem předložené nejsou způsobilé osvědčit, že se jedná o „původní produkty“ ve smyslu hlavy II Protokolu č. 3, a z jakých konkrétních skutkových i právních důvodů není možné tyto důkazy považovat za doklady obdobné dokladům příkladmo uvedeným v ustanovení čl. 28 Protokolu č. 3. Skutková zjištění, skutkové závěry z nich vyvozené a právní hodnocení byl povinen učinit součástí napadených rozhodnutí. Absence těchto náležitostí způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když zde chybějí závěry o skutečnostech podstatných pro posouzení důvodnosti námitek žalobce, které by byly způsobilé stát se předmětem soudního přezkumu. Soud nemůže teprve v soudním řízení chybějící náležitosti napadeného rozhodnutí doplňovat a v neprospěch žalobce dohledávat důvody skýtající oporu výroku napadeného rozhodnutí.

Žalovaný byl současně povinen se vypořádat se všemi žalobcem navrženými důkazy. Otázkou tzv. opominutých důkazů se zabýval Ústavní soud například v nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud dospěl k závěru, že „zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu

právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páte (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c/, 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.“ Závěry Ústavního soudu mají obecnou platnost a jsou aplikovatelné také na řízení správní.

Žalobce navrhl důkazy k prokázání tvrzení, že se v případě jím dováženého zboží jednalo o „původní produkty“, tj. důkazy byly navrženy k prokázání skutečností rozhodných pro rozhodnutí věci, tudíž pokud by žalovaný některé z takto navržených důkazů pominul, bylo by nutné toto procesní pochybení považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z citovaných pasáží napadených rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaný řádně zabýval žalobcem předloženými důkazy, tj. dokladem o nabytí vozidla, technickým průkazem k vozidlu vydaným ve Švýcarsku, údajem o vozidle dle VIN, a odůvodnil, z jakých konkrétních skutkových i právních důvodů nelze tyto důkazy považovat za důkazy prokazující, že se jedná o „původní produkt“. Tím, že žalovaný tyto důkazy vesměs pominul a v lepším případě [= *VII.* až *X.*] se s nimi zabýval jen okrajově, dopustil se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Pokud jde o hodnocení potvrzení o původu zboží od producenta (je-li ovšem vůbec provedeno), v odůvodnění napadených rozhodnutí absentují skutkové a právní úvahy, na základě kterých se žalovaný domnívá, že tento důkaz a skutečnosti v něm uvedené neprokazují, že se jedná o „původní produkt“ ve smyslu hlavy II. Protokolu č. 3. Není ani uvedeno, z jakých konkrétních důvodů není tento doklad možné považovat za doklad obdobný dokladům příkladmo uvedeným v ustanovení čl. 28 Protokolu č. 3.

Ze závěru žalovaného o tom, že důkaz „nelze považovat za prohlášení vývozce ve smyslu Protokolu č. 3 Dohody mezi EHS a Švýcarskou konfederací“ [= *VII.* až *X.*], lze dovodit, že žalovaný tuto listinu vůbec neposuzoval z pohledu ustanovení hlavy II. a čl. 28 Protokolu č. 3, nýbrž pouze z toho pohledu, zda se jedná či nejedná o některý z dokladů o původu zboží vymezený v čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3. Tato skutečnost však nebyla pro řízení podstatná, když žalobce důkaz nepředkládal jako jednu z listin, resp. dokladů uvedených v čl. 16 odst. 1 Protokolu č. 3, nýbrž k prokázání toho, že se jedná o „původní produkt“ ve smyslu

hlavy II. Protokolu č. 3. Žalovaný tak věc po právní stránce nesprávně posoudil, když věc hodnotil z pohledu právní normy, která na případ nedopadala.

Z odůvodnění napadených rozhodnutí rovněž vyplývá, že žalovaný vycházel při hodnocení důkazů navržených žalobcem z právního názoru, který je s ohledem na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20.7.2011, čj. 1 Afs 42/2011-209, nesprávný. Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu názoru, že je spravedlivé, aby v případech srovnatelném s případem žalobce, bylo dovozci, namísto vývozce, umožněno prokázat preferenční původ. Popisem skutečností předloženým vývozcem, jehož správnost by měl žalobce prokazovat, může být pouze to, že zboží má preferenční původ, neboť k ničemu jinému nemůže ani žádost o vydání průvodního osvědčení EUR.1 směřovat. Žalobce je tedy oprávněn v rámci řízení o doměření cla prokázat, že popis skutečností vývozcem byl správný, jinými slovy, že zboží svědčí preferenční původ. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu tak vyplývá, že pokud chtěl žalobce využít dobrodiní čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, bylo jeho povinností předložit takové důkazy, kterými prokáže, že zboží má preferenční původ. Doklady, které byly předloženy v celním řízení při vývozu, podstatné nejsou, podstatným je pouze to, zda na základě žalobcem předložených důkazů je možné dospět k závěru, že se u předmětného automobilu jedná o „původní produkt“ ve smyslu hlavy II. Protokolu č. 3. Žalovaný tudíž nebyl oprávněn způsobem, jakým tak učinil, odmítnout žalobcem předložené důkazy, nýbrž byl bez ohledu na to, jaké podklady byly předloženy či sloužily k podání žádosti o vydání průvodního osvědčení EUR 1, a bez ohledu na datum vyhotovení žalobcem předložených listin posoudit, byl povinen posoudit, zda žalobcem předloženými důkazy bylo či nebylo prokázáno, že se u předmětného automobilu jedná o „původní produkt“ ve smyslu hlavy II. Protokolu č. 3. V tomto smyslu je nesprávné i mínění žalovaného, že jelikož celní orgány nemají pochybnosti o způsobu získání či dovozu předmětného automobilu, celní úřad ani celní ředitelství za tímto účelem od odvolatele nevyžadovaly předložení dalších (eventuálních) důkazů, a to ať už takové mínění bylo vyjádřeno explicitně nebo za rozhodnutím stojí jen mlčky.

Lze tudíž shrnout, že – částečně i v důsledku nesprávného právního názoru – zatížil žalovaný správní orgán svá žalobou napadená rozhodnutí takovými podstatnými procesními vadami, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

V závěru žaloby žalobce namítal, že v případě rozhodnutí poř. č. 1, 2 a 7 vycházel žalovaný z toho, že důvodem, pro který celní orgány Švýcarské konfederace konstatovaly nesplnění požadavků kladených na pravost a správnost průvodních osvědčení, bylo údajné tvrzení vývozce, že osvědčení nevystavil a nepodepsal, ve skutečnosti ovšem v těchto případech celní orgány Švýcarské konfederace sdělily, že vývozce nebyl na uvedené adrese nalezen (*rozhodnutí poř. č. 1 a 7*), nebo že vývozce nebyl schopen prokázat původ zboží (*rozhodnutí poř. č. 2*). Také tento žalobní bod je důvodný. Senát zdejšího soudu, který tuto věc rozhoduje, se obdobnou námitkou zabýval ve svém rozsudku ze dne 30.3.2012, čj. 57Af 9/2010-42, na nějž žalovaný správní orgán odkazuje. Na tomto místě pro stručnost opakuje jen závěr svého posouzení takové námitky: Provádí-li celní orgány dodatečné ověření dokladů o původu zboží, musí být najisto postaveno, proč byla tato následná verifikace neúspěšná, aby ten, jehož se její výsledek týká (zde žalobce) byl bez jakýchkoli pochybností srozuměn s výsledkem verifikace. Při rozhodování v celním řízení postupují celní orgány podle

daňového řádu, v daném případě s ohledem na dobu, kdy bylo rozhodováno, bylo jejich povinností postupovat podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Podle § 32 odst. 3 tohoto zákona *v odůvodnění správce daně stručně a jasně uvede důvody pro vydání rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jak věc posoudil po právní stránce.* Z uvedeného ustanovení pak vyplývá, že to, co je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, musí vycházet z obsahu správního spisu, tzn. musí mít oporu ve správním spisu, a nesmí být v rozporu se skutkovým stavem zjištěným správním orgánem. I. stupně. V daném případě tomu tak nebylo a soud v té souvislosti odkazuje na svoji argumentaci uvedenou výše. Soud proto nemohl dospět k závěru, jak navrhoval žalovaný, že se jednalo pouze o jednu chybně užitou větu, neboť tato věta v sobě zahrnuje žalovaným zjištěný skutkový stav, který nemá oporu ve spise.

Jelikož žaloba byla shledána důvodnou, soud podle § 78 odst. 1 věty první s.ř.s. zrušil napadená rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věci se vracejí k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žalovaný správní orgán nevyjádřil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, má se za to, že souhlas s takovýmto vyřízením věci je udělen také z jeho strany (§ 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).

V žalobě se rovněž uvádí, že všechna napadená rozhodnutí byla vydána stejným celním orgánem, řeší ve své podstatě stejné otázky, týkají se pouze žalobce a obsahují stejnou či podobnou argumentaci. Tyto skutečnosti musí mít podle názoru soudu adekvátní dopad nejen do výše soudního poplatku za řízení, nýbrž také do výše náhrady nákladů řízení.

Soudnímu poplatku za řízení za žalobu podléhá zásadně každé napadené (v případě dvouinstančních správních řízení: druhoinstanční) rozhodnutí správního orgánu. Uvedenou zásadu však pro rozhodné období prolomil Ústavní soud tímto právním názorem: „*Interpretace zákona č. 549/1991 Sb., podle níž účastník řízení je povinen platit soudní poplatek za každé správní rozhodnutí, která jsou skutkově a právně zcela identická, týkají se týchž účastníků a jsou vydána též den, stejným správním orgánem, je nejen disproporční, ale také protiústavní.*“ (viz zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 16.3.2006 sp. zn. I. ÚS 664/03). Z tohoto důvodu soud vybral za předmětnou žalobu soudní poplatek toliko ve výši 2.000,- Kč, neboť došel k závěru, že Ústavním soudem deklarovaná identičnost je tu i u rozhodnutí žalovaného ze dne 09.07.2010, čj. 4201-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4416-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4665-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4414-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4581-2/2010-160100-21, ze dne 09.07.2010, čj. 4580-2/2010-160100-21, ze dne 09.08.2010, čj. 4583-2/2010-160100-21, ze dne 09.08.2010, čj. 4582-2/2010-160100-21, ze dne 09.08.2010, čj. 4412-2/2010-160100-21,

ze dne 09.08.2010, čj. 4415-2/2010-160100-21, ze dne 26.08.2010, čj. 4666-3/2010-160100-21, a ze dne 27.08.2010, čj. 4667-3/2010-160100-21.

Podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení v celkové výši 53.300,- Kč. Tento požadavek žalobce mohl zdejší soud akceptovat toliko z menší části.

Oproti tomu nároku proto přiznal soud žalobci, který měl ve věci plný úspěch, proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **8.150,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč, a za jeden úkon právní služby v poloviční výši, tj. 1.050,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a odst. 3 a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za úkon právní služby oceněný plnou výší se považuje převzetí a příprava zastoupení a žaloba. Za úkon právní služby oceněný poloviční výší se považuje podání obsahující souhlas podle § 51 odst. 1 věty první s.ř.s. a specifikaci nákladů soudního řízení. Přiznání náhrady nákladů řízení jen v části požadované výše se zde odůvodňuje – podobně jako např. v rozsudku zdejšího soudu ze dne 31.5.2012, čj. 57Af 40/2010-243, tím, že žalobce napadl jednou žalobou 12 napadených rozhodnutí, v žalobě uplatnil ve své podstatě ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím obdobné námitky a i z pohledů soudních poplatků byla napadená rozhodnutí zpoplatněna jako by se z pohledu obdobně formulovaných odůvodnění napadených rozhodnutí jednalo o jedno rozhodnutí. K důvodně vynaloženým nákladům řízení před soudem patří rovněž částka **1.230,- Kč**, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, vypočtená z odměny za zastupování a z určených náhrad (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit žalobci náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 5. října 2012

JUDr. PhDr. Petr KUČHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková